

Caz İlhane

— prens · 11 Şubat 2013

“Aç sokaklarda hep kediler ağlamaz
Hüzünde bağlanır kir pas ellere...”

Hayata adadığım;
Yaşam koyaklarından
Sana da yer açıyorum
Kaç oda salon olsun
Hüzünbaz sevişlerin
Hatırına...

Dilek tut!
Maziye yamalı gülüşlerin
Son çevrimdışı halleri
Nereye sürüklüyor
Karşı oluklu rüzgâr
Katran giymiş kadınlar
Eteklerinde peşin hüküm
Gün çalıyorlar geceden
Sessiz ve endamlı...

Ve ölgün bir dalın
Vaftizi bu/
Yine aynı turfanda ölüm
Kanatlarına pet bağlamış kızlar
Üryan yaraları örtüyor/
Güneşte kurt düşmesin diye
Allı pullu tenlerine...

Adamlar soluksuz
Caz nefesleri çığırtkan
Doymamış bir midenin
Sesi bu belki de/
Kökleri hayvanlar yer
Gökleri de yalanlar
Yağmur demlerinde

Oysa!

Bir Őiir almak vardı

İplere asılı pinokyo'dan

Karası bol akı uçmuş

AŐk yüreklerde kelebek misali

Derin soslara bandırılmıŐı var

Ya da yol yakinken kandırılmıŐı

DiyeyeĐim o/ki;

Caz-ilhane yollarında

Kaç cana ekmek doĐrandı

Saçlarından çekilen ayazlık

Ve ayaklara makosen turları

Hüzün!

Kendini sal evreŐe yollarına

GelmeyeceĐim bugün/yarın

Hiçbir zaman...

arelerim tükendi/

A nöbetler yalasın sokaklarını...

.